

Slavnosti mrkve 2022

Ceny tepla a další informace

Hasiči – zásah ve Hřensku

Sportujeme – hokejbal, tenis

Spanilá jízda veteránů

Karel Švec – „Měl jsem život opravdu pestřej“

Zapomenutými stezkami šumavským pohraničím

Vážení spoluobčané,

máme tu podzim a nezadržitelně se blíží topnou sezona. Někteří z vás se ptají, kolik vlastně nyní stojí teplo a kolik bude stát. Dle informací z Teplárny Mydlovary je aktuální cena platná do konce roku 2022 stanovena na 783,32 Kč/Gj vč. 10% DPH to znamená cca 2,82 Kč/kWh. Předpokládaná nová cena zatím není známa. Předpokládaný návrh ceny na rok 2023 bude k dispozici během měsíce října.

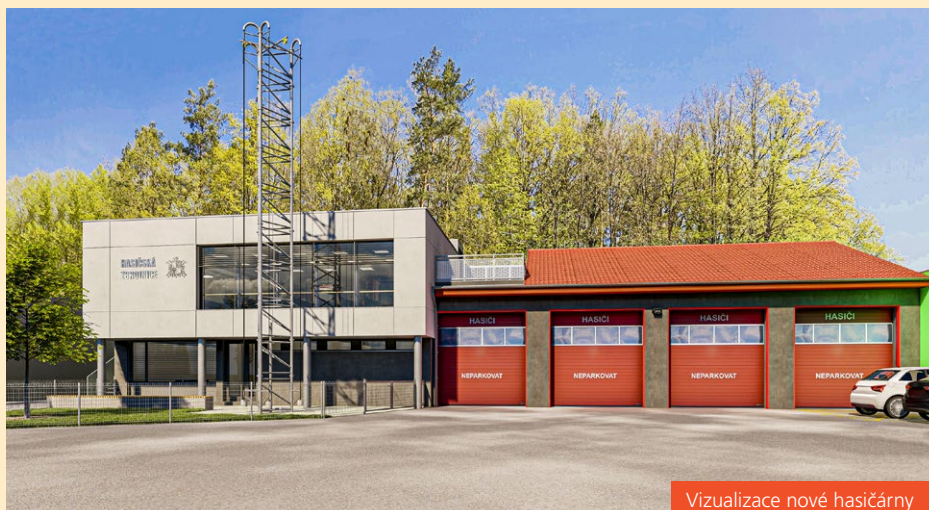
Máme tu podzim... ceny tepla a další informace

Jak všichni jistě víte, nemusí se jednat o cenu konečnou, a to i přes to, že nám všem vláda slibuje „nějaké řešení“. Předpokládá se, že se bude jednat o řešení, které bude platné po dobu „energetické krize“.

Cílem města je ve spolupráci s Teplárnou Mydlovary analyzovat možné úspory a následně je po dohodě i uvést do praxe. Mohu nastínit, že by se mohlo jednat například o dílčí rekonstrukce přípojek, rozdělení města do několika pásem s tím, že by se některá pásma mimo topnou sezону uzavřela tak, aby teplá voda nemusela kolovat v celém teplovodním systému. Pro případné posílení tlaku by mohlo být další variantou osazení teplovodních výměníků do předávacích míst. Je možné, že z analýzy vzejdou další variantní řešení. Je jasné, že se nebude jednat o superrychlá řešení, nicméně by to měla být řešení úsporná, nabývající na významu v době energetické krize.

S letošním podzimem končí i volební období současného zastupitelstva. Musím říct, že všichni zastupitelé přistupují k problémům Zlivi vesměs konstruktivně a za to jim všem děkuji.

Jen v tomto roce si prozatím město na účet připsalo cca 6,73 mil. Kč z dotačních programů. Na příští období má město již alokováno cca 25,5 mil. Kč k tomu bude ještě příspěvek ze státního rozpočtu mezi 1,5 – 3,75 mil. Kč. Tyto prostředky jsou alokovány z evropských fondů (IROP) a fondu MPO. Na některé projekty jsou ještě žádosti o dotaci podány a na některé těsně před podáním. Jedná se o výstavbu dvou tříd mateřské školy a například o opravu a přestavbu hasičárny, která je v havarijním stavu. Díky smysluplnému nakládání s finančními prostředky se může město zapojit i do programu „My v tom Jihočechy nenecháme“. Zapojení města do programu musí být schváleno zastupitelstvem.

Vizualizace nové hasičárny

V případě schválení zapojení města Zliv do tohoto programu bude možné podávat žádosti do 31. 12. 2022.

Na závěr bych rád poděkoval za skvělou spolupráci ředitelce MŠ Zliv Tatěně Hačkové a řediteli ZŠ a ZUŠ Zliv Ing. Milanovi Macasovi. Přes nekonečné vyplňování stále stejných záměrů do různých tabulek a formulářů se podařilo po dvou letech navázat těsnou spolupráci s MAS Rozkvět a otevřít si tak cestu k dalším finančním zdrojům pro obě vzdělávací zařízení. Doufám, že spolupráce s MAS Rozkvět bude i nadále pokračovat a to nejen ve spolupráci s MŠ a ZŠ, ale i s Městskou knihovnou Zliv, která by mohla získat nemalé prostředky na vybavení a modernizaci. Zde bude tabulky vyplňovat i nová paní knihovnice Jana Rozvoralová, která si rovněž zaslouží velké poděkování.

Díky patří i zaměstnankyním městského úřadu za zvládnutí covidové pandemie, kdy byl zajištěn bezproblémový chod Městského úřadu, a za plnou podporu při zavádění digitalizace, zejména pak zprovoznění přehledu nedoplatků či dluhů občanů vůči městu a umožnění platby přímo přes webové rozhraní.

Co je to MAS Rozkvět a co Svazek obcí Blata?

V dřívějších příspěvcích jsem se zmínil o spolupráci města s MAS a na Svazku obcí Blata. Jak jsem zjistil, jen pár občanů je obeznámeno s tím, co jsou tato dvě sdružení zač.

MAS je zkratka pro Místní akční skupinu (MAS). Zliv je součástí MAS Rozkvět, z.s. MAS představuje místní společenství složené ze subjektů, které zastupují soukromé místní socioekonomické zájmy (skupiny občanů, neziskové organizace, subjekty soukromé podnikatelské sféry, subjekty veřejné správy, obce, svazky obcí apod.),

přičemž na rozhodovací úrovni nesmí ani veřejný sektor ani žádná z jednotlivých zájmových skupin představovat více než 49 % hlasovacích práv. MAS v ČR sdružuje Národní síť Místních akčních skupin České republiky, o. s., jež je partnerem na národní úrovni pro spolupráci s dalšími subjekty, jejichž činnost se dotýká rozvoje venkova. To je ze suché definice MAS.

MAS Rozkvět má zájmové území tvořící celkem 34 obcí. Součástí jsou i tři svazky obcí – Mikroregion Chelčicko-Lhenický, svazek obcí Blata, jehož je Zliv, součástí a svazek Lipenských obcí. Těchto 34 obcí a měst má celkem 131 místních částí (osad).

Z hlediska hlavních turistických aktivit je potřeba region MAS vnímat jako několik velmi odlišných území – oblast Lipenské přehrady s vysokou mírou turismu hraničící v letní sezóně s turistickou přehlíčeností, venkovskou oblast Chelčicko-Lhenicka ideální pro pěší a cykloturistiku a oblast Zbudovských Blat těžící ze své polohy v těsném sousedství s Českými Budějovicemi a Hluboukou nad Vltavou a ze související příměstské turistiky.

Je zde naprostá nutnost zvyšovat kvalitu života místního obyvatelstva a podporovat zaměstnanost v místě a místní produkci jako základ prevence a řešení rizik vyvlastňování sídel (reakce na to, že se v regionu trvale snižuje počet podnikatelských subjektů), potřeba zlepšení stavu technické infrastruktury, když v některých obcích doposud část technické infrastruktury zcela chybí nebo je dlouhodobě podfinancovaná, nutnost zachovat a zvyšovat dostupnost základních a mateřských škol i jejich kvalitu a dostupnost a kvalitu sociálních služeb, snaha o zachování kvality životního prostředí a její zvyšování i vhodná kultivace krajiny v regionu, i nutnost podporovat modernizaci zemědělství a přiměřený rozvoj cestovního ruchu jako

Zlivská výjezdová jednotka byla povolána do NP České Švýcarsko

významného sektoru pro zaměstnanost v místě. V poslední době je stále důležitější, aby byla města zapojena do podobných svazků a získala tak větší vyjednávací sílu při jednání s ORP, krajskými úřady, potažmo i v jednání na vládní úrovni.

Z připravovaných vládních materiálů je patrné, že značné kompetence budou přeneseny i na svazky obcí. Město Zliv je součástí Svazku obcí Blata, který je složen z 11 okolních obcí. Svazek se snaží koordinovaně postupovat zejména

na v oblasti životního prostředí, turistiky a cestovního ruchu, prostředí pro podnikatelské aktivity, sociální infrastrukturu, společenský život a bydlení, v oblasti technické infrastruktury. Z tohoto jednoduchého popisu je jasné, že se nejedná pouze o podporu kulturních akcí, jak si většina obyvatel svazku myslí. Svazek obcí Blata se aktivně zajímá o životní prostředí, např. se zapojil do jednání o dalším zavázání „volných“ odkališť. V současné době je vydáno stanovisko o dalším ne-

zavázání tzv. akumulací nádrže Fišar.

V nadcházejícím období je Svazek připraven nechat vypracovat strategické dokumenty týkající se např. společné komunitní energetiky nebo materiálů na podporu budování ČOV v menších obcích, popřípadě rozvoj či zintenzivnění stávajících ČOV. Doufám, že jsem alespoň částečně osvětlil, proč je důležité spolupracovat s MAS Rozkvět a se Svazkem obcí Blata a vyvíjet aktivity i mimo katastr našeho města.

Radek Rothschedl, starosta města

Požár ve Hřensku se dotkl i Zlivi

Dne 24. července vypukl požár v Národním parku České Švýcarsko a během pár dní zasáhl neskutečnou plochu 1000 hektarů. Tento požár dusil krajinu neskutečné 3 týdny a konec mu byl až 12. srpna, kdy bylo požářiště předáno Správě Národního parku.

Na pomoc se do národního parku, zejména do okolí Hřenska, sjelo několik tisíc hasičů z celé České republiky včetně 400 kusů nejrůznější techniky. Pomocnou ruku poskytli i naši sousedé.

Požár hasilo celkem sedm vrtulníků. Dva stroje poslaly na pomoc Polsko a Slovensko, dále dvě armádní a dvě policejní helikoptéry a také vrtulník firmy Czechoslovak Group. Do Česka dorazila i hasicí letadla ze Švédska a z Itálie, každé s kapacitou přes 6000 litrů vody.

Zmiňovaný zásah nemá v moderní historii českého hasičstva obdoby, neboť svým rozsahem i náročností dalece předčil očekávání mnoha jednotek. Do boje bylo nutné zapojit speciální techniky, neskutečné množství vody, lidských zdrojů a řada došla i na technologie v podobě dronů.

Zlivská výjezdová jednotka byla na pomoc povolána ve dnech 3.–7. 8. 2022, přičemž se na místě vystřídal v rámci jihočeského odřadu postupně 2 skupiny.

Obě skupiny se po návratu domů shodly, že požár v Hřensku lze přirovnat k „peklu“. Ačkoliv byla naše jednotka přidělena do míst, kde bylo jejím úkolem pouze monitorování situace a dohašování skrytých ložisek požáru (zejména v půdě, pod kořeny stromů apod.), jednalo se o velmi náročný zásah, a to jak fyzicky, tak psychicky.

„Perfektní bylo sledovat spolupráci hasičů z různých koutů České republiky, ale i kolegů z Německa. Ačkoliv zde byla jazyková bariéra, všichni intuitivně věděli, co mají dělat, a díky optickým signálům a naučeným postupům jsme se všichni dokázali domluvit,“ říká člen zlivské jednotky Vladislav Kofl mladší, který na místě také zasahoval.

Po návratu domů proběhla řádná kontrola a údržba nejen techniky, ale i zasahujících hasičů, včetně jedné hasičky, se museli podrobit lékařské kontrole a dopřát si zasloužený odpočinek. Jsme rádi, že jsme se mohli zúčastnit při zdolávání požáru

v národním parku a pomoci tak alespoň drobným dílem k úspěchu v podobě uhašení nejrozsáhlejšího požáru na našem území za poslední desítky let. Jsme připraveni kdykoliv opětovně přiložit pomocnou ruku.

Markéta Samková, SDH Zliv

Soustředění bylo zakončeno turnajem čtyř družstev

Hokejbalisté prověřili žáky před sezónou

S koncem prázdnin a blížícím se školním rokem se také přiblížily začátky soutěží.

I hokejbalové soutěže se zkraje září naplno rozjely a tak vedení klubu připravilo pro starší žáky soustředění ve formě příměstského tábora, které bylo v sobotu 27.8.2022 zakončeno turnajem čtyř družstev. Kromě domácích hráčů Zlín se zúčastnili i hráči Jindřichova Hradce, Suchdolu nad Lužnicí a Českých Budějovic.

Hráči odehráli postupně utkání každý s každým, a tak měli trenéři dostatek prostoru, aby viděli, kde je ještě třeba zapracovat a připravit se na sezónu. Všichni účastníci předvedli v těžkém počasí, kdy celý den bylo poměrně dusno, výborné výkony.

Roman Veselý měl celý kemp na starosti a k celému soustředění a turnaji říká: „Naším cílem bylo jednak připravit hráče na další sezónu a snažit se zapracovat jak na fyzické kondici hráčů, tak na jejich individuálním rozvoji. Celý týden byl poměrně náročný, kdy hráči měli tři tréninkové jednotky denně, a celé to zakončil turnaj, kdy kluci museli postupně sehrát tři těžká utkání. Musím kluky moc pochválit, jak k celému programu přistoupili, a věřím, že

celý tento program včetně perfektního turnaje zvládli na výbornou.“ Velikou zásluhu na uspořádání tohoto otevření a celé akce má skupina ČEZ, a. s., které bychom tímto rádi poděkovali za její podporu a pomoc.

Hokejbalová sezóna je zpět

Se začátkem září se opět naplno rozběhly hokejbalové soutěže. Hřiště po letních prázdninách znovu ožilo a je zde zase hodně rušno.

Poslední akcí, která zde proběhla a sloužila těm nejmenším, byl turnaj přípravky a mini-přípravky. Naše holky a kluci předvedli tréninkem získané dovednosti a nutno poznamenat, že se vůbec v silné konkurenci neztratili, ba naopak. Celá akce se nesla ve velmi přátelském duchu a bylo

vidět, že ti nejmenší se na svůj sport velice těšili, a to ať již byli místní, či dorazili například z Blatné, Suchdola či Českých Budějovic.

Trenér Filip Řimnáč dodává: „Jsme rádi, že jsme se jako klub mohli prezentovat rekonstruovaným zázemím. Výsledek zápasu není v těchto kategoriích primární, důležitý je dobrý pocit ze hry a radost z pohybu. Vzhledem k úsměvům na tvářích dětí nelze turnaj hodnotit jinak než pozitivně. Je vynikající že jsme schopni nasadit týmy do obou nejmenších kategorií. Nábor případných nových hráček a hráčů probíhá celoročně, tak vezměte děti podívat se na naše hřiště a zkusit si hokejbal.“

Závěrem snad jen informaci, že Klub HBC Zlín pořádá **průběžný nábor chlapců a dívek** (žákovské kategorie jsou spojené) ve věku od 5 do 14 let pro kategorie přípravka, ml. žáci. Pokud byste chtěli zkusit

K vidění byly automobilové skvosty, např. MG C-Type (1931) nebo Bentley Racer 3/8 (1951)

hrát hokejbal, neváhejte kontaktovat trenéry níže a domluvit se. Rádi Vás uvidíme:
Vlastimil Mikoláš – příprava: 777 949 769
Filip Římnáč – příprava: 725 746 393
Ivo Jiša – žáci: 724 717 024

Jaroslav Masař, předseda HbC Zliv

Spanilá jízda veteránů

Ve dnech 9. – 10. září 2022 se konala rallye XIII. South Bohemia Classic. Dlouhý konvoj dříve vyrobených vozidel nejrozličnějších značek projížděl v rámci první etapy také naším městem.

Tento motoristický podnik patří mezi největší veteránské akce v republice. V letošním ročníku jel rekordní počet 170 posádek z 11 zemí světa. Pokud patříte k milovníkům klasických aut a měli jste štěstí, mohli jste se v pátek 9. 9. 2022 vpodvečer pokochat pohledem na skvosty mezi modely a zaposlouchat se do burácení jejich motorů v centru Zlivu. K vidění byly např. legendární i méně známé značky Bentley, Jaguar, MG, Triumph, Mercedes-Benz, Porsche, Austin Healey, Chevrolet, De Tomaso, Maserati, Škoda, DeLorean, Ferrari, Cadillac nebo Alfa Romeo. Nejstarším vozem na trati bylo MG C-Type, vyrobené v roce 1931.

Podzim v mateřské škole

Prázdniny skončily a děti nastoupily do mateřské školy hned od září v hojném počtu. Nejvíce se prý těšily na kamarády ty nejstarší. I těch maličkých, nově přijatých, nastoupilo hned od začátku téměř dvacet. Všichni se seznamovali s novým prostředím, s novými kamarády a s novými hračkami.

Program výchovně vzdělávací práce je od počátku velmi rozmanitý. Nejstarší děti začaly hned dojíždět do Prachatic na plavecký kurz, jiné připravovaly pásmo na vítání občánků. Na školní zahradě se uskutečnila beseda s mluvčím Policie ČR, panem Bajcuro, a jedna třída měla exkurzi u Hasičského záchranného sboru v Českých Budějovicích. Do školky se do-

stavil, jako každoročně, pan Vondruška, který děti seznamuje s problematikou sociálního. Mateřská škola se také zapojila do „Noci literatury“, což je akce Městské knihovny. Ve školce děti zhlédly divadelní vystoupení skupiny Dokola „Dášeňka, aneb život štěněte“. Ještě stojí za zmínku, že učitelky nově přijatých dětí zorganizovaly odpoledne s rodiči „Rozloučení s létem“, jehož záměrem je, aby se rodiče, děti a personál nové třídy lépe poznali.

Tatána Hačková, ředitelka MŠ Zliv

Na sv. Václava sportujeme hlava nehlava

Stejně jako loni měli děti a jejich rodiče možnost neprolenošit sváteční den 28. září, ale pořádně se protáhnout, prokázat svoji fyzickou kondici a poměřit své síly s ostatními zájemci.

V tento den se totiž v 10 hodin dopoledne otevřely brány zlivských sportovišť a k návštěvě byli zváni všichni příznivci aktivního pohybu. Akce, kterou uspořádalo Město Zliv ve spolupráci s SK Zliv, TK Zliv, HbC Zliv a SDH Zliv, byla opět výbornou příležitostí, jak se společně s dětmi seznámit s nejrozličnějšími druhy sportů a objevit možnosti sportovního areálu v našem městě. O adrenalin a zábavu nebyla nouze, malí i větší s dravostí zdolávali horolezeckou a boulderingovou stěnu, mohli vyzkoušet rovnováhu na pumptracku, zahrát si fotbal, hokejbal či tenis, zblízka si prohlédnout hasičskou techniku a mnohdy si tak splnit dětský sen a vydovádět se i v dalších sportovních disciplínách. Vyvrcholením programu byl již tradičně štafetový maraton. Letošní desátý ročník se zapsal do historie skutečně znamenitými výkony účastníků, jejich osobními rekordy – a hlavně byl plný radosti z pohybu.

Mrkev opět v hlavní roli

V sobotu 13. srpna se v našem městě uskutečnily již 12. Slavnosti mrkve za podpory Jaderné elektrárny Temelín Skupiny ČEZ. Počasí nám přálo. Nápoje v podobě míchaných drinků, dobré kávy, chlazeného točeného piva či limonády, něco dobrého na zub nebo stylovou mrkvovou zmrzlinu uvítal opravdu každý. Na své si přišli jak děti, tak dospělí.

Slavnosti zahájil pan starosta Radek Rothschedl úderem třinácté hodiny. Celým odpolednem nás provázel moderátor Milan Džuba. Poté se o zábavu všech postarala skupina Jazzika. Pro děti byl v parku připraven skákací hrad, malování na obličeje a také například fotokoutek. Velký zájem mezi dětmi i dospělými byl o představení akrobatů a kejkliřů z Chůdadla, které všichni sledovali se zatajeným dechem. Opomenout nelze ani herce z divadla Studna či ukázkou hasičské techniky zlivských hasičů, kteří si nachystali pro děti zábavu v podobě pěny.

V podvečerních hodinách potěšila návštěvníky rocková skupina Seven's Unplugged svou vlastní tvorbou. Následně je vystřídala skupina Lucie revival, která všechny zúčastněné roztančila a rozezpívala. Okolo 22h se na obloze rozsvítil několikaminutový ohňostroj, který ohromil především nedočkavé a zvědavé děti, ale věříme, že potěšil i dospělé. Když obloha opět zhasla, pódia se ujal DJ Klein, hrál do brzkých ranních hodin a letošní slavnosti zakončil. Svazky mrkve, použité na výzdobu prostorů, odvezli zaměstnanci MěÚ Zliv do Zoologické zahrady Hluboká nad Vltavou, kde se o ni s chutí postarali svišti a koně. Velké poděkování patří všem, kteří se na tomto dni jakkoliv podíleli, ale především vám, návštěvníkům akce, kteří jste přišli a užili si program společně s vystupujícími.

redakce, foto Daniel Tupý

Akce, která je mezi tenisty velmi oblíbená, je např. noční turnaj

Tenis pro každého

Letošní tenisová sezóna se přehoupla do podzimní fáze. Sluníčko nám snad ještě dopřeje pěknou řádku dnů ve společnosti „bílého sportu“, nicméně většina programu pro tento rok se již odehrála. Do jaké míry byla sezóna vydařená, to musí samozřejmě zhodnotit každý zasvěcený čtenář sám. My bychom vám touto cestou chtěli přiblížit zlivský tenisový život, připomenout některé akce a třeba i navnadit na další rok 2023 ty, kteří k nám ještě nezavítali.

Pro venkovní sport je logicky stěžejní počasí, nicméně koncem března nebo začátkem dubna bývá pravidlem, že se areál probouzí ze zimního spánku a soutěžní družstva, která reprezentují naše město, začínají pilovat své hráčské dovednosti. Ani letos tomu nebylo jinak. Byly obnoveny pravidelné tréninky reprezentantů z let minulých, aby se už poslední dubnový den mohli postavit proti soupeřům z krajského přeboru v plné síle. V krásných nových dresech si naše dva týmy vedly velmi dobře. Tým A se v KP III umístil na krásném 4. místě, tým B skončil v KP V na 6. místě.

Po dvouměsíční bitvě o co nejlepší umístění začalo období turnajů. Tradiční akce, které mají mezi tenisty velkou oblibu, jako je např. dámský turnaj, noční turnaj, Chřestýš Cup nebo celoroční turnaj Zliv Open Tour, byly protkány i novými aktivitami. A ze získaných zkušeností budeme čerpat i další sezóny. Ani tuto sezónu nechyběla akce pořádaná ve spolupráci s hlubockými tenisty. Memoriál Lud'ka Wohlschlägera, který se stal významným turnajem mezi všemi ostatními, byl tentokrát odehrán na zlivských kurtech. Za přítomnosti mnoha kvalitních tenistů, ale především kamarádů, jsme uctili památku skvělého hráče a funkcionáře TK Zliv, který stál u zrodu tenisu v našem městě.

Z novinek se stal velmi úspěšnou akcí pravidelný dětský trénink, během kterého si jakékoli dítě mohlo přijít vyzkoušet tenis bez předchozí domluvy či vybavení. V rámci akce dostalo pomůcky i odbornou

radu od přítomných trenérů. Osvědčil se i nahrávací stroj, který s naprostou precizností posílá míčky tam, kam potřebujete, takže děti měly o zábavu, ale i kvalitní sport, postaráno. Důraz na dětské členy je pro nás prioritou dlouhodobě, ať už vybaveností klubu, tak profesionální péčí. Naším cílem je utvářet a zdokonalovat dětskou základnu tak, abychom z ní byli do budoucna schopni těžit i na poli závodním. Mimo pravidelné tréninky proběhl dětský den s tenisem za finanční podpory našeho města a také jsme se zúčastnili spolu s ostatními sportovními kluby sportovního dne.

V této sezóně vznikly i další zcela nové akce a naší snahou bude je udržet i v dalších letech. Za zmínku stojí pravidelné letní grilovačky pod vedením nového správce Antonína Flíčka, které si rychle získaly velkou oblibu a staly se nedílnou součástí pátečních odpolední a večerů. Mezi turnaje nám přibyl Heineken Cup prosycený skvělou atmosférou a vynikajícím tenisovým umem. Několikrát jsme v tomto roce uspořádali pro členy klubu základní diagnostiku stavu raket, za což patří poděkování Jindrovi Růžičkovi staršímu.

V průběhu roku došlo i na úpravu povrchu, který prošel v loňském roce rozsáhlou rekonstrukcí. Kurty byly za finanční podpory města také odborně vyčištěny. Máme nová košťata, lavičky a prostor areálu se nám změnil k nepoznání díky novému posezení, dětskému hřišti i staronovému povrchu v tréninkové kleci.

Závěr sezóny se vždy nese v duchu velké zábavy, s tenisem se totiž vždy loučíme turnajem masek, který je plánován na 5. listopadu (dle počasí může dojít ke změně). Uvítáme všechny fanoušky, kteří se nezapomínají pohádkových či jinak víceméně podivných postav, které nemají běžně s tenisem mnoho společného.

Máme radost z každé známé tváře i nového návštěvníka a vážíme si každého nového člena. Přidejte se k nám bez váhání. Všechny potřebné informace získáte na facebookových stránkách TK Zliv nebo nových webových stránkách, kde naleznete také nový rezervační systém, ve kterém si může opravdu každý zamluvit kurt a přijít si zahrát. Těšíme se na vás.

Za výkonný výbor TK Zliv Iva Kučerová

Příspěvek na bydlení

O příspěvek na bydlení mohou žádat občané, kteří bydlí v bytě na základě nájemní smlouvy, podnájemní smlouvy, služebnosti (věcného břemene), vlastníci bytu či domu, popř. člen bytového družstva.

V roce 2022 může vzniknout nárok na příspěvek i vlastníkov, který užívá k trvalému bydlení stavbu pro rodinnou rekreaci. Jedná se o příspěvek např. na energie, komunální odpad, platby za vodné a stočné a další náklady. Podrobné informace získáte na webu Ministerstva práce a sociálních věcí či na úřadu práce, kde lze o příspěvek přímo žádat. Od 1. července lze žádat o příspěvek i elektronicky.

Měl jsem život opravdu pestřej...

„Objevil jsem, že mám tisíce tváří, řadu z nich jsem vyzkoušel a to bylo dobře, protože každá ta sféra života člověka nějakým způsobem utváří, něco mu přináší. A především: vždycky se člověk něco naučil, musel překonávat překážky. Byl to krásný aktivní život.“ Barvitě nám ho v úžasné laskavém a moudrém rozhovoru líčil průkopník bezmotorového a ultralehkého létání Karel Švec.

S Jirkou Tuháčkem jsme se znali už jako malí kluci, pracovali jsme spolu v protivínské zbrojovce, pak se naše cesty rozešly, on šel na vojnu a já jsem šel dělat na Mape. Do Zlivi jsme přišli v roce 1963.

Takže odsud nepocházíte?

Ne, já pocházím z Krče, vesnice kousek od Protivína.

Modelářský kroužek

Takže jsme se s Jirkou odloučili a znova jsme se potkali zase až tady ve Zlivi, když se sem přistěhoval. A protože jsme se znali a věděli jsme o sobě, že inklinujeme k létání, tak jsme jen čekali na příležitost, jak do toho létání „vlítnout“. Příležitost se naskytla v modelářině, slovo dalo slovo a začali jsme létat s modýlky letadel, pak jsme při základní škole založili modelářský kroužek. To bylo ještě před rokem 1968. Po roce 1968 to bylo z politických důvodů složitější a celé to vyvrcholilo tím, že mi činnost v kroužku zakázali, nesměl jsem ho dále vést. To bylo v neprospěch můj, ale hlavně těch dětí. Dokonce mě vyhodili z práce. To bylo někdy v roce 1969 nebo 1970. I když tenkrát byla pracovní povinnost a každý musel pracovat, nemohl jsem dva měsíce sehnat práci. Ale nějak jsme to ustáli.

To už jste měl rodinu?

Ano. My jsme se sem přistěhovali v roce 1963 a to už jsme měli ročního syna.

A tady se nám pak narodila dcerka Evina. Celá situace se začala dotýkat i našich dětí, zejména Pavla, který nakonec emigroval do Kanady.

Ale abych se vrátil k modelářskému kroužku a létání... Byla to opravdu parádní věc, kluci si hned z první schůzky nesli domů modýlek letadýlka. Po dvou hodinách měli svoje letadýlko a my je dokázali tak zaujmout, předat jim tyhle krásné věci, že do kroužku začali chodit. Když jsme je učili krájet balzu, to je takové to lehké dřevo, neměli jsme nic jiného než žiletky. Tehdy nebyly lámací nože, byly jen takové speciální žiletky. Jak jsme je to učili, došly nám náplasti v lékárnice, jak byli ti kluci pořezaní... Postupně jsme je učili, vychovávali, začali jsme jezdit na soutěže, všude se nás „báli“, protože jsme vždycky vyhráli první místo. Ti kluci byli prostě dobří, ne my, ale oni.

Když mi kolem roku 1970 tuto činnost zakázali, dělal jsem ji nějaký čas i pod jinými jmény. Ale když mě vyhodili z Mape, musel jsem se starat, jak uživit rodinu a kroužek šel stranou. Po pravdě mi ho tenkrát i trochu zošklivili, vždyť já z něj nic neměl, stál mě čas i peníze. Jak jsem říkal, ta moje další cesta byla trochu trnitá, protože jsem nemohl sehnat práci. Z politických důvodů jsem nemohl dělat ani dělnickou práci. Kolikrát jsme si už „plácli“ a na osobním oddělení mi pak řekli, že práci

nemají. Nicméně měl jsem zase veliké štěstí. Protože jsem měl vystudovanou střední školu, chtěl jsem své vzdělání také uplatnit a náhodou jsem narazil na projekční kancelář, myslím, že se jmenovala Dřevoprojekt, to už ani nevím přesně. A řekl jsem si, tak budu dělat technickou práci (na Mape jsem dělal takovou polotechnickou práci).

V té kanceláři zrovna hledali projektanta topení, zeptali se mě, jestli si na to troufnu – a já na to, že si troufnu na všechno. Nebyl jsem v situaci, kdy bych si mohl vybírat a „teklo mi do bot“. Dopředu jsem je ale upozornil, že mám špatný kádrový posudek, a šéf mi na to odpověděl, že tohle se u nich neřeší a na posudky se u nich nehraje – „V pondělí si zajedeš na osobní do Prahy, tam to vyřídíš a můžeš nastoupit k nám do Budějovic.“ Paní na osobním mi řekla: „Nedělejte si starosti. Chcete pracovat a umíte držet pero? Tak pojďte...“

Donesl jsem jí pak aspoň kytku. V tu dobu to bylo něco neskutečného, nevídaná věc. Tím začala moje kariéra projektanta, pak jsem přešel do dalších podniků a po revoluci jsem založil svoji firmu na čistírny odpadních vod, dnes se v oblasti ochrany životního prostředí věnujeme už jen jejich servisu.

Láska: rodina a létání

Po základní škole jsem se šel učit do Strakonice, teprve potom jsem si dělal školu. Už v tom roce 1953, když jsem ve Strakonici viděl létat letadlo, moje srdíčko zaplesalo, hned jsme se domluvili ještě s jedním klukem z internátu z učiliště a šli jsme na letiště. Tam jsem si udělal plachtařský výcvik, v roce 1954 jsem si udělal pilotní zkoušky a měl tak pilotní průkaz dříve než řidičák na motorku. Tak se to celé semlelo, závratná kariéra. (smích) Nějakou dobu jsem létat ve Strakonici. Po vyučení jsem nastoupil do Protivína a s dojížděním to bylo trochu těžší, tak jsem létání přerušil. A také bohužel chodí po světě hezký holky (smích)... nebo bohudík...

Takže jste se zamiloval...

Zamiloval a létání pro mě rázem nebylo tak důležité. Odešel jsem na vojnu a pak založil rodinu. Na té vojně jsem měl „štígro“, že jsem narukoval k letectvu, sloužil jsem jako radiomechanik na tryskáčích MIG-15 v Hradci Králové. Přímo na letišti byl aeroklub, domluvil jsem se tam a ještě během vojny létat. To byla paráda. Když jsem se vrátil z vojny, přišla rodina, zaměstnání, práce s dětmi v modelářském kroužku...

Pak jsem přešel do Strunkovic a začal létat tam. Léтали jsme tam s Jirkou Tuháčkem. Bylo to ale z ruky a viděl jsem tam i jiné limity, tak jsem se rozloučil a přešel na Hosín.

Tam jsem pokračoval ve výkonech létání, absolvoval jsem instruktorský kurz na učitele létání a zase jsem byl mezi mladými lidmi, se kterými mi vždycky bylo dobře, lépe než se starými, kteří si věčně na něco stěžují. Tehdy ještě před rokem 1968 byli piloti cvičeni jako vojenské zálohy a já se v nich stal pilotem vrtulníku.

Z vojny jsem odcházel jako vojín, tedy bez hodnosti, ale po tomto pilotním výcviku, z něhož jsem dělal státní zkoušky, si mě zavolali na vojenskou správu, kde mi

Závodníků bylo tehdy málo, my jsme se stále zdokonalovali, a tak jsme se brzy dostali na špičku. Vzpomínám si na závod na Jesenici u Chebu, byl to vůbec první závod, co se tam pořádalo. Bylo tam asi 30 nebo 40 prken, to byla neskutečná paleta typů z celé republiky, i ze Slovenska. Každý si prkno sestrojil podle svých nápadů.

Byla to parádní doba a teď mluvím o první polovině 70. let, letech 1973, 1974. Od windsurfingu byl už jen krůček k tomu, abychom se dostali k jachtingu.

to měl a „být na ocase“, to nebavilo nikoho.

Před 5 lety jsem viděl mistrovství republiky ve windsurfingu na Bezdrevu a tam bylo 17 závodníků. Je to špatně, stojí to hrozně peněz a lidi na to nemají.

Takže to byla éra windsurfingu a byla to krásná doba. Měl jsem to štěstí, že jsem byl na začátku. To je úžasná věc, když se můžete podílet na vývoji historie. Teď bylo za Prahou otevřeno muzeum windsurfingu, majiteli jsme předali všechny ty naše „krámy“ z našich windsurfingových začátků.

Zpět ve vzduchu

Po revoluci se rozběhlo, a to i v létání. Svitla nám naděje, že bychom mohli začít znovu létat. Řeknu vám, že poté co nás vyloučili z aeroklubu, tak jsem se celých deset let Hosínu vyhýbal obloukem. Dokonce se mi o tom zdálo... Když přistává bezmotorové letadlo, třeba větroň, tak slyšíte nejprve, jak drhne kolečko o travu, pak to drncne a jste na zemi. A já jsem ten zvuk pořád slyšel a bylo to pro mě hrozné...

Až po deseti letech jsem se osmělil a pomaličku se začal vracet na letiště. Miloval jsem létání, ale nemohl jsem si obnovit „piloták“, to až po revoluci. Někdy čas jsem byl v aeroklubu, ale pak přišla možnost ultralehkého létání. To byl další začátek, u kterého já jsem byl. Zase jsme se do toho všichni vrhli, celá parta, a začali jsme dělat letadla. Ne v aeroklubu v Hosíně, ale doma a později v pronajaté dílně. Začali jsme létat „ultralehce“ a to trvá dodnes, stále mám pilotní licenci. Ěro mám na Vojenském letišti v Českých Budějovicích. To je další kapitola mého života, bylo by to na dlouhé vyprávění...

Máte z létání zážitky, o kterých víte, že se jen tak někomu nestaly?

To jsou tisíce zážitků... Řeknu vám, když jsme cvičili létání na vrtulníku, tak asi po dvou hodinách výcviku se ho naučíte ovládat a máte za úkol zvednout vrtulník do metru a létat čtverec. Zavěším, doprava, zavěším, zpátky, couvnu, zavěším, doleva, zavěším. Tím nás instruktoři trápili třeba celý půlden. V tomhle režimu musíte pořád řídit, nic nemůžete pustit z ruky. Přímo z nás lilo, nicméně zvládli jsme to.

Máme krásné zážitky z doby, kdy jsme byli skoro piloti. V sobotu jsme měli dělat státní pilotní zkoušky, nejdřív z teorie, to jsme byli na Úřadě civilního letectví, kde jsme složili teoretickou zkoušku, a pak v sobotu jsme měli dělat praktické lety s vrtulníkem. A v pátek předtím přijde instruktor a říká: Pojd'te, ještě si uděláme jeden kondiční let, tak jsme letěli a já pořád cítil, že on drží tu páku a já říkal, vždyť já už jsem pilot a v duchu mu říkal, dej pryč

přečetli rozkaz ministra Národní obrany a v něm stálo, že se vojín Švec povyšuje na podporučíka letectva díky kvalifikaci pilota. Tak to byl pro mě krásný okamžik. Takže moje vojenská kariéra byla naprosto závatná, z vojína rovnou podporučík. Vidíte, jaký život dokáže být...

Éra windsurfingu a jachtingu

Každý rok jsem létal určitý počet hodin, na vrtulnících mám nalétáno kolem sta hodin. To všechno krachlo – kvalifikace pilota vrtulníku, instruktora všeho bezmotorového, co tehdy létalo – kvůli tomu, že po roce 1968 přišly prověrky. Pro mě to znamenalo zákaz létání, vyloučili mě i z aeroklubu.

Ocitl jsem se ve vzduchoprázdnu, „co si teď počnu?“, říkal jsem si. Zbyly mi modýlky, které jsem si dělal jen sám. V tu dobu se k nám dostaly první kusé informace o nějakém Johnovi na Floridě, který sestrojil prkno s plachtou. Nedalo nám to a s kamarády, kteří byli také vyloučení, jsme dali hlavy dohromady a společně postavili první windsurfingové prkno na jihu Čech.

Ještě to lepilo, jak to bylo syrové, a už jsme s ním jeli tady na Bezdrev. První experiment dopadl samozřejmě špatně, neměli jsme žádné plány, tak jsme to vylepšovali a tím začala éra windsurfingu.

Na Lipně již existoval jachetní klub Černá, kde nás přijali – mě a několik kamarádů z aeroklubu. V tomto jachetním klubu jsem dosud. Funguju spíš jako „bafuňář“ než aktivní závodník. Tak takhle to vypadalo...

Technické věci a novinky jste, co se týká jachtingu, přejímali ze zahraničí?

Ze začátku jsme tvořili sami, ale poté, co byly definovány určité regule, aby bylo možno soutěžit, jsme výrobní plány získávali snadněji. Každý výrobce si ty své samozřejmě tajil, my jsme využívali příležitosti a když jsme se dostali k nějakému zahraničnímu prknu, pořádně jsme si ho prohlédli a proměřili. Byly to krásné časy, všichni jsme si dlouho tak nějak byli rovni, dokud do toho nevstoupily peníze.

Jak společnost bohatla, aspoň někteří z nich, tak jsme najednou zjistili, že ten, kdo si mohl za marky v Německu koupit nějakou tamní ojetou plachtu, tak vyhrával. A to bylo špatně, protože už nešlo o sportovní kvality, ale úroveň vybavení.

Postupně třída upadala, zmenšovaly se počty lidí. Ještě na republikových závodech na Lipně nás bylo na startu přes 200 účastníků. Tenkrát to ještě všichni hltali, jaký byl to boom. Postupně, jak do toho vstupovaly peníze, to upadalo, ne každý na

ty ruce. Nicméně ten páteční let jsme spolu absolvovali a v sobotu přijel inspektor: „Tak letíme.“ Letěli jsme z Hosína směrem na Ševětín. Pořád jsem čekal, co se stane, a on byl klid. Najednou, to jsme byli ve Vitíně, mi povídá: „Vidíš tamhle ten dvorek, ten sad? Let' tam...“ Tak jsem ho poslechl a když už jsem byl asi v deseti metrech nad tou zahradou, on najednou přidal plyn se slovy: „Takhle ne.“ Nakonec jsem nad tou cizí zahradou kroužil a sedal tříkrát.

Jaký byl Váš nejlepší let, na který vzpomínáte?

Těžko říct, je jich hodně. Mám nalítáno asi 1200 hodin, z toho 600 nebo 700 na větronicích a zbytek na ultralightech, vrtulník do toho nepočítám. Tenkrát asi po 20 letech jsem s větronicem udělal dlouhý přelet z Hosína do Prievidzy, to je přes 300 kilometrů. Na tu dobu to byl hodnotný výkon, dneska je to už brnkačka. Někde u Luhačovic jsem se ztratil, nakonec jsem se vymotal a doletěl k hranicím. Letěl jsem sám a byl to pro mě tak silný zážitek, že jsem z toho nemohl celou noc spát. Letěl jsem od rána do večera, trvalo to nějakých šest sedm hodin.

Ale úplně všechno, co vám tu povídám, bylo podmíněno tím, že mě podporovala rodina. Byli ke mně mimořádně shovívaví, já jsem se jim i snažil vynahradiť. Musím poděkovat své rodině a také svému tátovi, který byl zedník a pomáhal mi se stavbou domu. Měl mimořádnou trpělivost. K létání vztah neměl, ale když jsem si pro něj vrtulníkem zaletěl domů, rád se mnou letěl.

Takhle jsme letěli třeba na Orlík a cestou jsme vzali i kameníka, který nám na domě stavěl sokl. Oba měli zážitek a já taky, když si ve vrtulníku chtěli zapálit cigaretu...

Zažil jste někdy let, kdy Vám šlo o život, kdy jste se bál?

To asi ne, ale zážitků mám opravdu hodně. Nebál jsem se o sebe, ale kolikrát o „éro“. Letěli jsme takhle na závody do

Toužimi a někde u Rokycan jsem viděl, že proti mně šla frontální bouřka. Přede mnou letěl zkušenější kluk než já, tak jsem čekal, co bude dělat. A on najednou vývrtku a sednul na plochu pro nouzové přistání. Já byl jen pár minut za ním a už jsem přistával ve fujavci a takhle dělala křídla. To jsem se bál o letadlo.

A co Vaše žena?

To víte, že se o mě bála. I teď se bojí. Obdivuji ji za to, i svoji dceru, celá rodina se bála. Ale dneska je důvod bát se na ulici nebo když jedete autem, ale tam je to horší. V tom lítání je aspoň nějaká disciplína.

Lítají s vámi?

Ženu jsem vzal, dceru taky. Akorát Pavel (syn) nechce, ten po mně převzal žezlo v modelařině a dělá modýlky. Jedny z nejšťastnějších chvil pro mě byly, když jsme se synem byli zalezlí v dílničce, on seděl kousek ode mě a něco tam brousil, lepil... To bylo úžasné. A zopakovalo se to s mým vnukem, synem od mé dcery, také tam se mnou chodil a to pro mě byly opravdu krásné okamžiky.

Když se vrátím k éře jachtingu, tak tam s námi jezdily samozřejmě obě děti, Pavel závodil na prkně, Evina pomáhala při závodech jako rozhodčí a dnes řediteluje krásným jachtařským závodům na Lipně, vnuk Kája se taky „chytí“.

Máte ještě nějakého jiného koníčka?

Od mládí jsem inklinoval k fotografování. To mě také provázelo celým životem a bohužel díky tomuhle koníčku jsem si to „polepil“ v roce 1968, kdy jsem fotil příjezd „spřátelených vojsk“ a mě „blbečka“ nenašlo nic jiného, než fotky do rána vyvolat a hned ráno je pověsit do dílen. To mi „zlámalo vaz“ a tímhle činem mi začaly potíže.

Celý život fotografuji, pořád s sebou v autě vozím dva nebo tři foťáky, protože mě to baví. Mám tisíce fotek z jachtingu, to jsou nádherné fotky. Před čtyřmi lety jsem měl výstavu fotek v knihovně ve Zlivi.

Ještě krátce zmíním historii letiště v Českých Budějovicích.

Když se začalo uvažovat o tom, že vojenské letiště by se mohlo stát civilním, tak jsme zbystřili a ucítili jsme šanci. Zase ta parta kolem toho ultralehkého létání. Před 17 lety jsme založili aeroklub a to se ukázalo jako prozíravé, protože jsme vstoupili přímo do procesu přeměny na civilní letiště. To byl zase začátek něčeho krásného.

Dneska je letiště v Č. Budějovicích veřejné, vnitrostátní, naplno připraveno přijímat všechny lety. A já měl to štěstí, že jsem u toho byl.

Můžu říct, že jsem měl opravdu krásnej život. Poznal jsem spoustu přátel. Vždycky říkám, že těch syčáren a „hajzlovin“ jsem na jeden život prožil až moc, ale toho krásného jsem prožil na dva životy.

Potkal jste se díky svým zálibám se známými osobnostmi?

Určitě budete znát jméno Honza Čenský. Ten byl jeden čas člen našeho jachtařského klubu na Lipně a jezdil za náš klub. S ním jsme prožili nevídané věci. Byl to frajer a spolehlivý člověk. Musím na něj mluvit jen chválu. Potkali jsme s několika herci, Martinem Talcíkem, Ondrou Vetchým. Režisér Chlumský natáčel seriál, jedna epizoda byla o vodním sportu a natáčela se u nás v „jachtáku“. Nastěhoval se k nám celý štáb. Režisér byl odvážnej chlap a při jedné scéně na vodě se mu pořád něco nezdálo, tak si dal kameru na kousek polystyrenu na vodu, hupsnul do vody a konečně udělal ten správný záběr.

Život mě nešetřil, ale já jeho taky ne. Myslím, že je hodně podstatný, že s Jirkou Tuháčkem jsme byli na stejné notě a dětem jsme bezděky otvírali možnosti, příležitosti – „Podívej se, takhle vypadá tahle činnost, tohle přináší a Ty si vyber...“

Je nesmírná radost, že se s klumama, které jsme vychovávali, setkáváme na letišti. To je, jako když učitelka vidí, že se její žák nějak uplatnil v životě. Tahle radost

přehluší všechny špatnosti. Ale jak se také okřídleně říká, co tě nezabije, to tě posílí, tak v mém případě je to pravda, protože jsem se naučil pečlivosti a nedělat chyby. Krásnej základ jsem měl od svého táty, který mě vedl k práci s „cajkem“, a na něm já jsem potom stavěl.

Už jsem pomalu ve věku svého dědy, který se dožil 91 let a říkal nám, že naše generace přivede svět do záhuby. Mně je 84 let a když vidím, jak se někteří lidé chovají, je to hrůza. Nejsou to složité věci, my jsme se taky nevyhnuli excesům, každá doba má svoje.

Mohu zmínit ještě jeden svůj koníček a to je meteorologie. Sleduju počasí posledních 40 nebo 50 let. Čistě amatérsky, nejsem vědec. Přednáším např. pro záchranáře, promítám jim obrázek Země z kosmu – fotku, která Zemi zachycuje z Měsíce a úplně mě fascinuje. Ptám se posluchačů:

Víte, hoši, co je vzdálenost 5 kilometrů? V 5 kilometrech nad zemí už se nám dýchá špatně a v 10 kilometrech nedýcháme vůbec. Takže my máme prostor k životu cca 6 kilometrů od země a my v něm děláme takové „kraviny“, co děláme. Zabíjíme se, ničíme, na co přijdeme, zejména vztahy. Dívejte se na tu fotku půl hodiny, pusťte si klidně nějakou hudbu a leccos vám dojde.

Co Vy a poválečná doba?

To, že jsem tu vůbec nemusel být. U nás bylo zvykem, že jsme chodili pomáhat sedlákům na pole. Za naturálie, dostali jsme např. obilí pro krmení prasete.

V roce 1946 nebo 1947 jsme šli pomáhat sbírat brambory, zapalovali jsme nať a když jsme se nudili, šli jsme do lesa, který byl kousek od toho pole, a protože bylo po válce, našli jsme tam minu. To nám bylo sedm let. Vzali jsme ji a nesli na to pole. Lidi, když nás viděli, začali utíkat pryč. Sedlák nám dal na zadek a minu odnesl zpátky do lesa. Mohl to být obrovský průšvih. Druhý den jsme s klukama šli do toho lesa, že tu minu najdeme. Našli jsme ji, naložili ji na koloběžku, jednou rukou jsem ji přidržoval, jednou rukou řídil a tu minu jsme vezli asi dva km do vsi. Byli jsme úplně blázni. Minu jsme přivezli na návěs a pak nevěděli, co s ní máme dělat, tak jsme ji hodili do rybníka. A pustili to z hlavy. Po letech když jsem jednou přijel za tátou do Krče, viděl jsem, že ten rybník bagrují. Šli jsme za těmi pracovníky, aby dávali pozor. Naštěstí se nikomu nic nestalo...

Zažil jste několik režimů, dobu po válce, normalizaci, vidíte současný svět. Dají se srovnávat?

Dětství jsem měl krásné, mohl jsem ven, do lesů, všude. Bláto mi čvachtalo pod nohama, neměl jsem žádné „adidasů“, cho-

dili jsme bosi. Ale pak jsem začal vnímat po válce procesy. Zažil jsem, že v Protivíně na stadionu pověsili nějakého kolaboranta. To bylo v roce 1948. Zažil jsem měnovou reformu v roce 1953. To už jsem byl větší a chápal jsem, že jsme na huntě. A tak to šlo dále, lístkový systém apod.

Já jsem měl to štěstí, že jsem z toho mohl uniknout. Díky létání, fotografování... Až později jsem pochopil, že se děly hrozný věci, který jsem dřív nevnímal, šly mimo mě, a že ten svět není tak přímočarý, že to, co vidím, nemusí být tak úplně pravda.

A to se násobilo později v 50. letech, vrátilo se mi to po roce 1968. Současnou dobu bych hodnotil asi tak, že jsme sice dosáhli demokracie, ale demokracie je především disciplína a nesmírná zodpovědnost a není pro každého. Absolutně chybí úcta k autoritám, to je stěžejní záležitost výchovy.

Na závěr bych Vám chtěla položit ještě jednu otázku: Máte nějakou životní filosofii? Něco milého, optimistického?

Určitě ano, celý můj život je optimistický. Snažím se si dělat radosti a tím pádem i radost ostatním. Ať je to, jak chce, sázet bych na mladé vzdělané lidi, v nich je určitá naděje, jen je třeba dbát, aby byli co nej kvalitnější. Mají svoje chyby, jako jsme je měli my všichni, ale mají to srovnané v hlavě. Obecně by se měla podporovat výchova v rodinách.

Život je krásnej a když mu člověk trochu pomůže, dá se prožít nádherný život a já jsem toho příkladem. Ještě jednou bych chtěl poděkovat své rodině za zázemí a podporu, patří jim obrovský dík. I když jim to neříkám, oni to určitě vycítí, bez nich by to nešlo. Mám z nich radost...

*ptala se Gabriela Nováková
foto Daniel Tupý, archiv Karla Švece*

Bohužel každý život jednou skončí a svíčka života pana Švece dohořela naprosto nečekaně několik týdnů poté, co jsme s ním natočili tento rozhovor. Osudnou se mu stala jeho vášeň pro létání, tragicky zahynul při leteckém neštěstí. Se souhlasem rodiny jsme se rozhodli tento rozhovor zveřejnit in memoriam. Necht' je připomínkou jeho nesmírné obětavosti, lidskosti a lásky k životu a důstojnou památkou jeho zásluh. Kéž v odkazu pana Švece najdou vnitřní sílu, odhodlání i špetku laskavého humoru všichni, kteří je potřebují.

Epitaf: Ano, takto opravdu žil můj táta. Žil naplno, žil tak, jak se má. Mistr důvtipu, tvůrce dobré pohody, skvělý člověk! S velkým obdivem, velkou úctou a láskou, tatí.

Eva (dcera)

Společenská kronika

Vážení jubilanti, rádi bychom vám co nejsrdečněji pogratovali k vašemu životnímu výročí. Upřímně bychom si přáli, aby vám každý den zpřijemnila alespoň jedna maličkost. Třeba úsměv blízkého člověka, milé setkání nebo vzpomínka, co pohladí na duši...

Životní jubileum

červen 2022

Jana Štruncová – 80 let

červenec 2022

Marie Dominová – 85 let

Marie Vlčková – 85 let

srpen 2022

Jan Hrdina – 80 let

Eva Kovářiková – 85let

září 2022

Marie Kotýnková – 80 let

Josef Popel – 80 let

Marie Kaitmanová – 85 let

říjen 2022

Marta Prágerová – 80 let

Zlatá svatba

září 2022

Bohuslav a Marie Mrázkovi

Jan a Jaroslava Šumanovi

Ladislav a Dana Klimešovi

Narodili se...

březen 2022

Jasmína Štumbauerová

duben 2022

Alexandra Hrdinová

Tomáš Samek

Richard Čipera

květen 2022

Matěj Pešák

Beáta Falberová

Mathias Nikos Feraget

červen 2022

Eliška Surovčíková

Vivien Biharyová

Beáta Rysová

červenec 2022

Tomáš Ženíšek

Jaroslav Plecer

Antonín Bambas

„Noc literatury“ měla svou osobitou atmosféru

V knihovně to žije – i díky vám!

Mám velkou radost z toho, že jsme se po prázdninové pauze začali v knihovně scházet nejen u výpůjčního pultu, ale také na zajímavých akcích.

Hned na začátku září to 7. 9. 2022 byla zdravotní **beseda s Janou Vítovcovou**, která se více než dvacet let věnuje oboru irisdiagnostika. Myslím, že budu mluvit za všechny přítomné, že povídání bylo inspirativní, poučné a přínosné z mnoha hledisek. Dozvěděli jsme se, co všechno se dá vyčíst z našich očí (a že toho není málo), zabrousili jsme i do otázek zdravé životy-správy a psychosomatiky, kdy naše psychické rozpoložení ovlivňuje z podstatné míry i to, zda jsme zdraví fyzicky nebo se potýkáme s nejrůznějšími nemocemi. Roli hraje i genetika (ano, můžeme toho hodně svést na naše předky), ale na druhou stranu pořád máme svůj život ve svých rukou a je jen na nás, jak s ním naložíme.

Dva týdny nato, ve středu 21. 9. 2022, se konala „Noc literatury“. Celorepubliková akce, která do prostor kulturních zařízení zvala zájemce o současnou evropskou literaturu, spíše tu méně známou a nekonvenční. U nás ve Zlivi jsme ji pojali tak, že jsme na pěti místech v centru města předčítali od 19 do 21 hodin z pěti vybraných děl. Každé místo mělo svoji osobitou atmosféru: četlo se v knihovně, v obřadní síni na Městském úřadě, v základní škole hned na dvou stanovištích – na relaxačním dvorku a v loutkovém divadle – a v neposlední řadě v mateřské škole.

Chtěla bych touto cestou poděkovat všem předčítajícím a za podporu Městu Zliv, Základní a Základní umělecké škole Zliv a Mateřské škole Zliv. Především však velké díky patří vám, kteří jste na Noc li-

teratury přišli! Všechny předčítané knihy budou k zapůjčení v knihovně.

V říjnu navštívil naši knihovnu autor poutavých faktografických publikací o šumavských převaděčích **Pavel Moc** se zajímavou besedou. Po objasnění historických souvislostí zasvěceně vyprávěl o osudech mužů, kteří před více než 70 lety neváhali riskovat své životy, aby pomohli druhým, a ochotně odpovídal i na dotazy přítomných.

Jana Rozvoralová, knihovnice

Brigitte Schwaigerová milovala Zliv

Spisovatelka Brigitte Schwaigerová se narodila v dubnu 1949 do rodiny praktického lékaře. S naší zemí spojuje autorku nejen geografická blízkost k jejímu rodišti v Rakousku, ale také minulost předků z matčiny strany, kteří kdysi žili v severních Čechách.

Byla pravnučkou operní pěvkyně Caroly Seligmanové, známé pod uměleckým jménem Angeli, jež zahynula v Terezíně. Po absolvování základní školy v klášteře v hornorakouském Freistadtu úspěšně dokončila i osmileté gymnázium. Po maturitě se z rodného města odstěhovala a i když většinu svého života strávila ve Vídni, nějakou dobu pobývala i v zahraničí, mj. v Čechách.

Šlo o autorku rakouské poválečné literatury, která byla jednou z předních postav své doby. Rodačka z Freistadtu (město ležící necelých dvacet kilometrů od českých hranic) žila v naší zemi na začátku devadesátých let (1991-1994).

Její díla mají autobiografický základ, avšak je silně přetvářený a značně zkreslený. Z jejích děl stojí určitě za zmínku její románový debut „Wie kommt das Salz ins Meer“ (Jak se sůl dostává do moře). Jde o autobiografickou zpověď, v níž vylíčila svůj monotónní manželský život. Dočkal se statisíkových nákladů, patnácti vydání, zařadil se mezi deset nejprodávanějších próz v německy hovořících zemích a v roce 1988 byl zfilmován. V češtině z jejího díla známe povídku „Štajerácký kroj“, jež vyšla v revue Prostor 35/97 v překladu Ivany Vízdalové.

V roce 1994 vyšlo dílo „Jaro heißt Frühling“ (Jaro znamená Frühling). Sbíрка povídek, které pojednávají mimo jiné o španělských vesnicích za rakouskou hranicí, totiž o českých vesnicích krátce po sametové revoluci (jinak česká vesnice – böhmisches Dorf – má v němčině stejný metaforický význam jako již zmíněná španělská vesnice). Vystupuje zde mj. postava paní Dvořákové, vdovy po lékaři, jež trpce vzpomíná

na změny a hrůzy, které přinesl komunistický režim, a vyjadřuje velkou sympatii k Rakousku i k bývalé habsburské monarchii. Hlavním tématem povídek je cizost mezi dvěma vlastně blízkými kulturami, konfrontace s dlouho nepřístupnou druhou zemí a jejím prostřednictvím i s jinými dějinami a odlišnou každodenností. I v těchto povídkách jsou vloženy autobiografické prvky, když na jednom místě je vyprávěčkou rakouská spisovatelka, která se jmenuje Brigitte, jinde se nacházíme ve městě Freistadt nebo v obci Zliv u Českých Budějovic, kde autorka se svým synem Michaelem několik let sama žila.

V poslední knize z roku 2006 vyšly její zápisky „Fallen lassen“ (Nechat padnout), kde zpracovala vlastní zkušenosti z psychiatrie a v otevřené zpovědi poskytla čte-

nářům bilanci více než třicet let trvajícího boje s duševní chorobou. Na jaře roku 2010 s ní byl natočen krátký film „Leben zwischen den Welten“ (Život mezi světy) a i ten byl protká psychickým strádáním. Boj s nemocí nakonec spisovatelka v létě téhož roku prohrála.

V memoárech, které vyšly posmrtně pod titulem „Wenn Gott tot ist“ (Když Bůh je mrtvý), se o svém rozhodnutí pro bydlení ve Zlivi zmiňuje: „Jedna z ulic byla pojmenována po Čapkovi, cítila jsem se zde dobře a v bezpečí. (...) I skutečnost, že prezident Václav Havel byl spisovatel, mě uklidnila. Byla to Havlova spolupracovnice, s níž mě seznámil Karel Schwarzenberg, která mi radila se usadit s dítětem ne v tomto velkoměstě, ale na nějakém maloměstě. Tam bych poznala Čechy lépe než v Praze.“ Brigitte si tedy zvolila naši Zliv.

Iva Kučerová, kronikářka města
(Zdroj: Lidové noviny, Týden, SME, Mühlviertler Schlossmuseum Freistadt)

Nové knihy v knihovně

Arnošt Vašíček:

Operace sfinga

V pracovně uzamčené zvenitř je nalezena mrtvola úspěšného spisovatele. Na místo přijíždí komisař Marten, aby odhalil příčinu smrti. Netuší ještě, že jde o první ze série tajemných zločinů, které bude mít za úkol rozluštit. Když se v přímém ohrožení ocitne i jeho sestra, začne to být poněkud osobní...

Sarah Larková:

Zvěrolékařka

Aby v roce 1912 mohla pracovat jako zvěrolékařka, vdala se Nellie za svého přítele z dětství Philippa De Groota, který převzal veterinární praxi po svém otci. Sice ho nemilovala, ale už od dětství je oba spojovalo pevné přátelství.

Matt Haig:

Půlnoční knihovna

Žena se ocitá v magické knihovně mezi životem a smrtí, aby se zde seznámila se svými paralelními životy a snažila se zjistit, v čem spočívá lidské štěstí a smysl našeho žití. Nora se rozhodne zemřít. Ocitne se však v podivné knihovně, která na každého čeká mezi životem a smrtí.

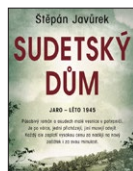

V každé knize, kterou vytáhne z regálu, se skrývá paralelní život, k němuž vedla veškerá možná rozhodnutí v jejím životě. Nora se může podívat do kteréhokoli z nich, aby si vybrala některý, který bude stát za to žít. Najde takový, ve kterém bude chtít zůstat? Zjistí, kde se stala chyba, kvůli níž žije svůj nenaplněný a osamělý život?

Štěpán Javůrek:

Sudetský dům

Je léto 1945, krátce po válce. Mnohé české rodiny míří do Sudet, aby zde zabraly domy po odcházejících Němcích. Jiří a Marie Smolíkové, společně se synem Františkem, dorazí s celým svým skromným majetkem do podhorské vsi Glasendorf. Tady úřaduje krutý a cynický národní správce a člen rudé gardy Vojtěch Tomeček. Svým žoviálním a podlézavým

způsobem nabízí rodině krásný sudetský dům. Dům Smolíkovy okamžitě nadchne, má jen jeden nedostatek. Dosud v něm žije původní německá rodina, která čeká na odsun. Všichni se tak musejí načas naučit žít ve společné domácnosti.

František Niedl:

Dotek zla

Pokračování z volné série českých detektivních thrillerů. Úspěšný, bohatý a tak trochu záhadný Michal Dabert si coby bývalý příslušník Cizinecké legie svůj život zpestřuje občasnými detektivními zakázkami. Zpočátku zdánlivě jednoduchá zápletky se však rozrostou v nebezpečný případ pachatele snažícího se likvidovat obyvatele nedalekého města. Michal tak bude muset rozkrýt případ rodin, které se kdosi z nějakého důvodu rozhodl trestat.

knížky pro děti:

Lukáš Pavlásek:

Bláznivá škola

Knížka plná veselých a neuvěřitelných příběhů ze školy s vtipnými ilustracemi. Tahle škola vás bude bavit! No uznejte sami, kde jinde byste si mohli při hodině přírodopisu vše vyzkoušet na vlastní kůži? Třeba strčit hlavu do lví tlamy. Nebo vypěstovat na školní zahradě smradlavku bláznivku obecnou. Už jste někdy potkali paní učitelku, která po vás vše opakovala, nebo šprta, který vyšprtal všechny učebnice, až v nich nezbylo ani jedno písmenko? Ne? Tak na této škole máte jedinečnou šanci.

Ivana Peroutková:

Valentýnka a detektivní kancelář

Nápad na novou hru pro kamarády Jonáše, Pétu a Zuzku tentokrát vnuke Valentýnce tatínek. Četl v novinách o krádeži soch andělů v nedalekém kostele. A tak se Valentýnka rozhodla, že založí detektivní kancelář. Děti se nadšeně vypráví na náměstí v naději, že spatří něco podezřelého. Co tamhleten protivný zmrzlinař? A podívejme, kam najednou zmizel, vozík zůstal opuštěný. Pátrání může začít!

Zapomenutými stezkami šumavským pohraničím

Devět vrcholů na pomezí Bavorského lesa a Šumavy odkrývá vandr, který se nám vryl hluboko do paměti. Nepohodu prvního dne, kdy jsme bloudili po pás ponořeni ve vysoké mokré trávě a v borůvčí hustou mlhou, bez možnosti se zorientovat, další dva dny vystřídalo slunné počasí a nevšední daleké výhledy z hraničního hřebenu.

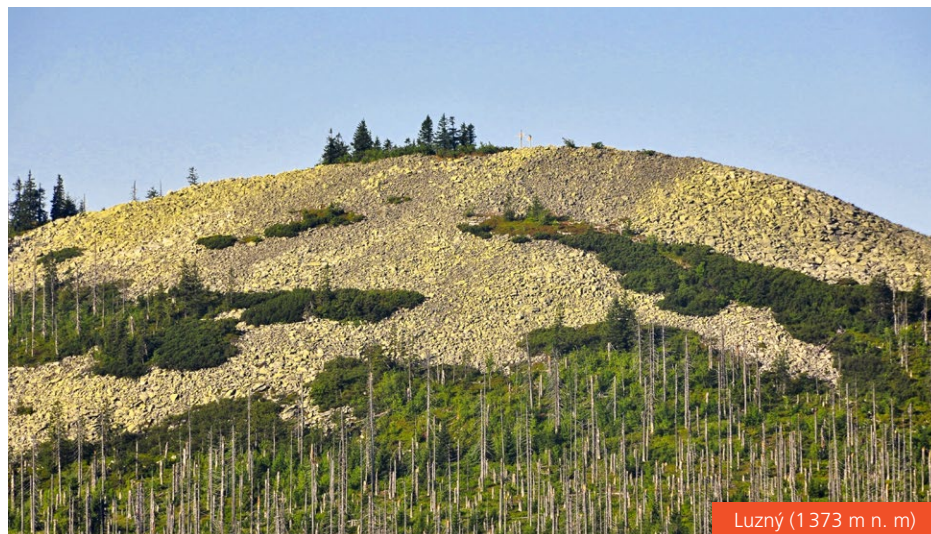
Náš třídní vandr začíná na Bučině, kam vyjedeme z Kvildy zeleným autobusem. Zde na bedra nahodíme bágly a překročíme hraniční čáru pod Siebensteinkopfm. Po silném nočním dešti je mokro, a proto rovnou pokračujeme v cestě k vodní nádrži Reschbachklause, která kdysi sloužila k plavení zdejšího dřeva Teufelsbachem k Mauthu.

Okolí jezírka se po kůrovcem způsobené kalamitě hodně proměnilo. Vysoké smrky vzaly za své a objevuje se mladý smíšený les. V nižších polohách Bavorského lesa je to časté, u nás a ve vyšších polohách u hranic, kudy máme plán projít, však znovu rostou pouze smrčiny. Jak se mladým stromům daří, budeme moci důkladně prozkoumat.

U nádrže Reschbachklause se chvíli zdržíme v prostorném turistickém přístřešku. Je to jeden z mnoha bytelných srubů, které jsou rozesety po celém Bavorském národním parku. Svádí i k nouzovému noclehu, ale to v nich zakazuje obrázek přeškrtnutého spacáku. Pod Roklanem jsem se mohl přesvědčit, že zákazy strážci NP opravdu hlídají. Jsou ale slušní, a tak nám tehdy po náležitém upozornění, že nesmíme rozdělávat oheň, popřáli dobrou noc. Pokud jsme unikli.

Dál jdeme bez značení horní cestou, jež sice není značená, ale jako ostatní stezky a cesty od 15. 7. do 15. 11. pro turisty otevřená. To je první rozdíl mezi Bavorským a Šumavským NP. Ten druhý je v množství značek pro pěší turistiku. V NP Šumava se

musíte často zbytečně pouštět do nerovného souboje s cyklisty, protože v něm chybí dostatek oddělených turistických stezek.

Tyto myšlenky mi vytanou na mysli, když se brodím vysokou mokrou travou k Grosserschwärzbachu. Vyhořelý vrchol Farrenbergu obcházíme ze severu. Cesta se stává úzkou vyšlapanou stezkou a slibuje krásné výhledy.

Bohužel nad Šumavou a Bavorským lesem, ač je konec července, panuje právě podzimní počasí. Mlhy se lenivě rozvalují po okolních hřebenech a chlad stoupá z našich promáčených bot do celého těla. Vencovi to náladu nijak nekazí. Obdivuji ho, jak se k dnešní slotě staví optimisticky.

Sestupujeme k velkému opuštěnému stavení, kde velká horní terasa zve k přenocování. Je ale teprve poledne a nás čeká

výstup na Luzný. Za můstkem přes Černý potok hledáme stezku, která by nám ušetřila 200 výškových metrů, ale stezka směřuje dolů a ne vzhůru proti proudu, jak je naznačena v mapě. Jak se později dozvíme, stezka nahoru opravdu vede, jen jsme ji špatně hledali.

Sestupujeme až k soutoku Grosser a Kleiner Schwarzbachu, odkud nás čeká výživných 440 výškových metrů na vrchol Luzného (1373 m n. m.). Výhodou této cesty je, že se již nemusíme brodit mokrou travou a vysokým borůvčím. Vytrvalou chůzí jsme si v botách vytvořili mikroklima vlhké pohody, a tak začínáme první metry zvesela. Asi v polovině stoupání mě začnou bolet záda, až musím často zastavovat. Již jsem si odvykl cokoli tahat na zádech. Naštěstí mi ho kamarád odlehčí, když si ode mne vezme tropiko. Náš jediný přístřešek do nepohody.

Cestou potkáváme jen několik turistů, je znát, že dnešní předpověď mnohé odradila. Vlastně i my jsme se ještě vpředvečer vandru rozhodovali, jestli ho neodložit. Vencia hlásil z německé předpovědi pro Šumavu 100% vlhkost. Tu pocítujeme hlavně v botách.

Důležité je, že zatím neprší a večer se má vyjasnit. I tak dnes zažíváme tu drsnější verzi horské turistiky.

Václav dostává jako sběratel vrcholků chuť odskočit si boční stezkou na Steinfleckberg, ale když to odhadnu na dvě hodiny nejasné, těžké práce v terénu, vzdá to. To ještě netušíme, jaké překvapení nám tato hora přichystá k večeru. Zatím si fotím z mlhy vystupující mohutné kamenné moře pod vrcholkem hory, kde lze zahlédnout skvěle umístěnou dřevěnou chatku.

Konečně vystoupáme k hranici, která zde tvoří jeden ze dvou pravých úhlů, ten druhý na vrcholku Malé Mokrůvky. V době

vzrostlých lesů těsně po sametové revoluci jsme tudy chodili běžně od pramenů Vltavy k Roklanu a někdy až do Železné Rudy. Bavoři položili přes vrcholové slatě povalové chodníky a šlo se výborně. Po kůrovcem a větry způsobené kalamitě jsme to zkusili již pouze jednou. Za den jsme se díky přes stezku padlým smrkům dostali od Malé Mokrůvky jen kousek za Blatný vrch, kde jsme byli nuceni přespát. Dál jsme to vzdali. Nyní je zřejmé, že je situace mnohem lepší. Za téměř 20 let stromy popadaly, zetlely, nebo byly ze stezky odstraněny. Dnes se po ní jít znovu dá, byť je hraniční stezka od Modrého sloupu k Roklanu turistům zpřístupněna s časovým omezením. Náš původní plán je pokračovat na Modrý sloup a dál k Roklanu, ale jasné rozhodnutí ještě neděláme a kamenným mořem pozvolna stoupáme na Luzný.

Obrovskou masu balvanů, kde roste jen pár jeřabin, protíná umně upravený chodník. Stejně jako před dvěma měsíci nám mlha ruší výhledy. Znovu není vidět ani nedaleký Březník. Pro Vencu se z Luzného stává zakletá hora. Vydá se sem ještě potřetí?

Přeběhneme vrchol a spouštíme se pár desítek výškových metrů k horské chatě Lusenschutzhause, kde si dáváme pivo a polévku za 8€. Chata je příjemně vytopená, a proto v ní vydržíme sedět přes hodinu. Nechávám si obouchat od Venci bolavá záda mezi lopatkami a to pomůže. Za chvíli jsou v pořádku a bolest již do konce vandru nepocítím.

Od chaty si traverzem zkracujeme trasu přes kamenné moře, ale to není dobrý nápad. Některé z balvanů jsou uvolněné, porostlé žlutým mechem zeměpisným a dost kloužou. Brzy jejich tvrdost pocítíme koleno Venci, které našťěstí náraz vydrží. Začíná pršet a najednou máme problém se ve zdraví dostat zpět na upravenou stezku, jež vede z vrcholu. Musíme si navléct pláštěnky, v nichž se vracíme znovu k hranici, kudy zrovna od Velké Mokrůvky prochází velká skupina Čechů. I jim hezky čvachtá v botách. Sděluji nám, že mají nocleh zajištěný v chatě pod Luzným (se snídaní za 28€) a především to, že oni stezkou od Grosserschwarzbachu nahoru prošli. Děšť i tato zpráva nás utvrdí v rozhodnutí neplohočit se po hranici, ale dojít zpět k velkému domu s dřevěnou verandou, která nás v poledne tak zaujala. Tam bychom mohli v suchu přespát.

Směrem k Velké Mokrůvce jdeme málo prochozenou hraniční stezkou, poté odbočíme vpravo a jdeme čerstvě prořezanou pěšinou. Znovu nám pochod zneprjemní mokrá tráva a vysoké borůvky. Naše fialo-

vé jazyky dokazují, že plody právě dozrály. Jsou jich kolem spousty, cpeme se po hrs-tech. Když dojdeme na velkou mokřadní louku, nevíme kudy dál. V mlze se ztrácí hned tři prošlapané pěšinky a my si vybíráme tu zlatou střední. Jen proto, že je nejvíc prošlapaná a prořezaná. V nepříjemném počasí se mi zdá, jako bychom šli celou věčnost. Najednou se přede mnou z mlhy vynoří dřevěná chatka. Jako domeček ježibaby.

A pod ním se ve svahu rozkládá velké kamenné moře. Nechce se mi vůbec věřit, že jsme skončili u oné chatky, kterou jsem

z výstupu k Luznému fotil. Pod vrcholem Steinfleckbergu.

Lovecká chatka je bohužel zamčená a bez verandy. Jen pod střechou za ní zbývá trochu málo místa na nouzové přespání. Je před šestou večerní a nevíme co dál. Přestalo pršet, a tak riskujeme sestup přes kamenné moře. Když klesneme jedním, vynoří se z mlhy druhé. Dál už to nejde. Svah je velmi prudký, kameny vratké, kolem padlé stromy. Obracíme se zpět. Pokud to jen trochu půjde, přespíme v závětří za chatkou. Jsme na návětrné straně hory a to je znát. Vítr do nás nemilosrdně buší. ▶▶

▼ informace

Milostivé léto II

Ministerstvo spravedlnosti
České republiky

Jak se zbavit exekuce?

Ministerstvo spravedlnosti připravilo ve spolupráci s neziskovým sektorem **Milostivé léto II**.

To umožní zbavit se exekucí a dluhů vůči státu, a to za velmi výhodných podmínek. Stačí přitom uhradit **pouze jistinu dluhu a paušální náklady exekutora** ve výši 1.500,- Kč + DPH, veškerý zbytek dluhu je následně odpuštěn. **Není tedy třeba hradit úroky, penále a odměny exekutorů**, které přesahují uvedených 1.500,- Kč (1.815,- Kč s DPH). Úhradu dluhu je třeba provést v období od 1. září 2022 do 30. listopadu 2022.

Vztahuje se na moji exekuci Milostivé léto?

Mám dluh vůči stanoveným veřejnoprávním oprávněným subjektům*, tedy veřejným institucím či státním firmám.

Moje exekuční řízení bylo zahájeno před 28. říjnem 2021.

Dluh je vymáhán soukromým exekutorem.

JISTINA

Jistina dluhu je původní dlužná částka – **v exekučním příkazu máte např. uvedeno, že exekuce se vede pro 3.000,- Kč s příslušenstvím** – pak je **jistina 3.000,- Kč**.

Jaký je postup?

Milostivé léto II se vztahuje na dvě situace.

Již jste v rámci exekuce splatili jistinu i částku odpovídající paušálním nákladům exekutora do 31. srpna 2022, nebo tuto sumu zaplatíte v průběhu Milostivého léta II.

Požádejte exekutora o zahájení postupu podle právní úpravy tzv. Milostivého léta II doporučeným dopisem do 30. listopadu 2022.

Pokud ještě nemáte jistinu dluhu a odměnu exekutora uhrazenou, požádejte doporučeným dopisem exekutora o vyčíslení jistiny a zaslání platebních údajů a proveďte úhradu těchto částek (jistina + 1.815,- Kč).

Po uhrazení dluhu soudní exekutor exekuci zastaví a osvobodí Vás od placení zbytku tohoto dluhu.

Pokud si nevíte rady, obraťte se na odborníky zabývající se dluhovou problematikou. Např. na organizaci Člověk v tísni.

www.milostiveleto.cz

bezplatná linka: 770 600 800

* VEŘEJNOPRÁVNÍ OPRAVNĚNÉ SUBJEKTY

Jedná se o státní instituce a organizace, případně společnosti, v nichž má stát většinovou majetkovou účast: Česká republika, územní samosprávný celek, státní příspěvková organizace, státní fond, veřejná výzkumná instituce, veřejná vysoká škola, dobrovolný svazek obcí, regionální rada regionu soudržnosti, příspěvková organizace územního samosprávného celku, ústav založený státem nebo územním samosprávným celkem, obecně prospěšná společnost založená státem nebo územním samosprávným celkem, státní podnik nebo národní podnik, zdravotní pojišťovna, Český rozhlas, Česká televize nebo právnická osoba, v níž má stát nebo územní samosprávný celek většinovou majetkovou účast.

exekuce.justice.cz/milostive-leto

pokračování ze strany 15

Zapomenutými stezkami šumavským pohraničím

Za chatku od výhledu na kamenné moře přemístíme dřevěnou lavičku ze smrkové kulatiny, pak několik prkýnek, na kterých nepohodlně přespí Roman, a pro Vencu a jeho nepříteliš teplotně komfortní spacák pokládáme do boční kůlničky vedle sebe tři prkna, vypůjčená na noc z boku kůlny. Jen se uvelebíme na našich nouzových místech, trochu povečeříme a zatáhne se.

Kolem chatky začne pořádně fičet a zanedlouho znovu prší. Vichr a pořádný slejvák nám jen potvrzuje dobré rozhodnutí vrátit se a nesestupovat kamsi dolů doztracena. Takto se živly vybouří, zatímco my jsme relativně dobře skryti. Vadí nám jen sprška kapiček odražených od tvořících se louží vedle chatky. Horší bude na tvrdém podkladu usnout. Já ani nemám karimatku, jen tenkou „alumatku“, a tak na 25 cm široké lavičce dost trpím. Teprve když pod sebe vložím zmuchlané mokré tropiko, dá se noc přečkat. Nevyspíme se ale nikdo.

V noci se vyjasní a měsíc v úplňku ozaruje okolní krajinu. Dole hluboko pod námi svítí po svazích luk rozestě domky Fins-terau. Nádherný pohled, krásný zážitek. Dost přitahuje, ale svěží vzduch se dobře dýchá. Přece jen spíme v nadmořské výšce 1310 m n. m. a chlad je citelný hlavně k ránu.

(dokončení příště)

Roman Hradecký, www.slapy.cz

Zveme vás na kulturní akce

listopad, prosinec 2022

- 4. 11. Slunečný podzim s Hamawe** – koncert
kostel sv. Václava, Zliv – od 18.00
- 25. 11. Miláček Anna** – zájezd na divadelní představení
Divadlo Palace, Praha
- 27. 11. Rozsvícení stromečku, zvonkový průvod**
Dolní náměstí, Zliv – od 15.00
- 18. 12. Česká mše vánoční**
kostel sv. Václava, Zliv

▼ inzerce

Výprodej

skladových zásob

slevy až **50 %**

kdy: **17.11. - 19.11.2022**
čtvrtek - sobota
8.00 - 13.00

kde: podniková prodejna
BELIS a.s.
Rudolfovská 476/111
České Budějovice

Využijte jedinečnou možnost
zakoupit si kvalitní smaltované
nádoby přímo od výrobce.

- přijímáme platby kartou -

BELIS
ORIGINAL SFINX

Zlivan – zpravodaj města Zliv – periodický tisk územního samosprávného celku ■ ev. č. MK ČR E 10913

■ vydává Město Zliv, Dolní náměstí 585, 373 44 Zliv, IČO: 00245721 ■ datum vydání – 19. 10. 2022 ■ náklad – 1500 ks

■ příspěvky do dalšího čísla – podatelna MěÚ Zliv nebo na e-mail: zlivan@zliv.cz ■ redakce – Jana Rozvoralová

■ sazba a grafické zpracování – Daniel Tupý ■ fotografie – redakce, autoři článků a soukromé archivy (pokud není uvedeno jinak)

■ Komerční inzerce je zpoplatněna, ceník – www.zliv.cz ■ uzávěrka příštího čísla – 2. 11. 2022 ■ neprodejné